

[Ministeren for offentlige arbejder.]

som den, man fik indtrykket af ved at høre på ordførerne fra VKR. Det er vel i og for sig sandheden i det.

Denne og andre aktiviteter i postgirokontoret kan tilgodese meget fornuftige rationaliseringsmæssige og endog konkurrencemæssige formål. Selve dette med det konkurrencemæssige formål er ikke noget, man er så glad for hos VKR-partierne, og selve det, at postgirokontoret bliver bedre i stand til at konkurrere om indlånsmidlerne, synes heller ikke at være et mål, som VKR-partierne kan forfølge.

Det er interessant at se, at den drejning har det altså nationalt i Danmark. Hvis vi går til et hvilket som helst af de andre nordiske lande eller et hvilket som helst af de andre europæiske lande, vil man overhovedet ikke kunne forstå den diskussion, der føres her.

Det andet spørgsmål, der er grund til lige at knytte et par bemærkninger til, er ganske vist blevet historisk, men det er nok nødvendigt at tage fat på det alligevel. Hr. Juul-Madsen talte om, at forslaget oprindeligt skulle listes igennem, og hr. Gudme sagde direkte, at han ikke mente, det kunne gennemføres administrativt. Her har hr. Gudme povet sig længere ud, end nogen borgerlig politiker hidtil har gjort, for der har været en række spørgsmål herom, men det blev ikke betvivlet fra nogen side, heller ikke fra den konservative spørger ved den lejlighed, at dette kunne gennemføres administrativt. Det, der var diskussion om, var, om det var parlamentarisk rimeligt at gennemføre det administrativt. Der er ingen, der har betvivlet, at dette kunne gennemføres administrativt. Hr. Gudme erklærer sig nu uenig i, at det kunne gennemføres administrativt, og hr. Gudme skylder i høj grad folketinget en dokumentation for dette synspunkt, kyndig i juraen som hr. Gudme jo er.

Hr. Gudme begyndte at tale om den trappestige, man nu var ved at bestige. Hvad kunne det ikke ende med, dette lovforslag, efterhånden som ambitionerne fik lov til at slå igennem? Hvis man taler om en trappestige, så er det vel i og for sig mest logisk at sige, at det trin, vi her står ved, det er faktisk det andet trin. Der er et trin, der ligger under dette meget beskedne lovforslag,

nemlig den obligatoriske ordning for alle de i postvæsenet ansatte. Denne ordning omfatter, så vidt jeg kan forstå, nogle og tyve tusinde ansatte. Når nu vi skal hele denne trappediskussion igennem, hvorfor rejser hr. Gudme da ikke spørgsmålet, hvor det første trin blev af? Hvorfor reagerede hr. Gudme ikke på det første trin, og hvorfor reagerede den borgerlige regering, som jo havde flertallet fra 1968 til 1971 ikke på det første trin? Man kan i virkeligheden sige, at det, jeg bygger videre på, er en ordning, som allerede eksisterede under den borgerlige regering, idet jeg nu siger, at ordningen ikke alene skal omfatte de i postvæsenet ansatte, men samtlige statsansatte. Hvis man vil tale om trin, så er dette ikke det første trin; der er et trin, der ligger længere nede, og som man ikke har reageret på tidligere. Hvorfor nu alt det hysteri omkring det andet trin, når man ikke reagerede på det første trin? Der er ikke megen logik i hr. Gudmes trappe-mæssige betragtninger.

Jeg er nødt til at spørge, om hr. Gudme i hele den radikale folketingsgruppe har dækning for sine synspunkter, for jeg erindrer fra diskussionen omkring, hvorvidt det kunne gennemføres administrativt eller ikke, et indlæg fra et medlem af den radikale folketingsgruppe, som tilrådede regeringen at lægge sagen frem i folketinget, således som det er sket, idet regeringen rettede sig efter rådet, men derudover var indlægget præget af megen forståelse for, at der kunne være en fornuftig baggrund for at gennemføre just det forslag, som ligger her. Det pågældende medlem havde i hvert fald en opfattelse, der var helt anderledes nuanceret end den opfattelse, hr. Gudme gav udtryk for, som jo på ingen måde distancerede sig fra den opfattelse, som blev tilkendegivet af V- og K-partierne.

Jeg håber, situationen er således afklaret, at lovforslaget kan gennemføres hurtigt. Dermed skal jeg takke for bemærkningerne ved førstebehandlingen.

Juul-Madsen: Må jeg først sige, at det ærede medlem hr. Lütken, hvis begejstring der næsten ikke var nogen ende på, jo heller ikke lagde skjul på, at det var hans bedste og ærligste overbevisning, at dette, som jeg sagde i mit første indlæg, kun var det første skridt på vejen, men at det, det nu drejede